

земята, сложи разсилната книга на коленетѣ си и заследи лястовицитѣ, които бѣха започнали да си виятъ гнѣзда.

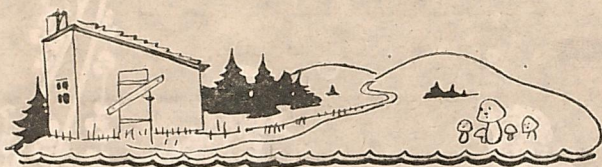
— Вижъ ти, малки, а разбиратъ!

Босилко стана и пакъ впери очи къмъ далечнитѣ бѣли върхове.

— Тамъ, тамъ може да се отиде. Нѣма улици, нѣма събркване... Едно равно, хубаво поле, и широкъ, правъ пѣтъ, чакъ до село... Право въ кѣши.

Босилко пѣхна рѣце въ джебове, стисна старата разсилна книга подъ мишница и се загуби въ зеленината на нивитѣ.

Симеонъ Андреевъ.

САМА-САМЕНИЧКА.

Кѣшичката сама-саменичка
Съсъ едно прозорче и вратичка
Все заключена стои,
Все отъ тъмно се бои.

Пѣтя отдалеко се извива,
Право до вратичката отива,
Спира кротко уморенъ,
Че е скиталъ цѣлий день.

Стрѣхичката снощи много плака,
Тя горката все гледа, все чака,
А по пѣтя никой, никой не върви,
Само трѣне и тревии!

Дора Габе-Пенева.